

רביעי יד וילך ראובן אותיות או"ר ב"ן – והוא סוד חסד דמלכות המשוך על עוסקי תורה **בימי קציר חטים** זמן בו המלכות מעלה מ"ן לז"א **וימצא דודאים בשדה** הדודאים גורמים לאהבה ולפוריות, והם נמצאים בשדה אשר ברכו ה', שהיא המלכות, שבה מאיר שם אדנ"י שבגימטרייה 65 וגימטרייה דודאים! **ויבא אתם אל לאה אמו** העלה מ"ן אל לאה! שהיא הבינה, שהיא חפץ חסד! שהיא זקוקה לאהבה חסד כדי להמתיק את הדינים שלה **ותאמר רחל** שהיא המלכות דז"א שעולה להתמתק בבונה עם המ"ן העולים **אל לאה** בינה, והמלכות מבקשת מהשפע של אבא עילאה שמקבלת הבינה **ותני נא לי** סופי תיבות יא"י גימטרייה אה"ה ששם זה מאיר בבינה **מדודאי בנגד** לצורך מיתוק דיני המלכות, שהיא עקרה, שאין לה מעצמה כלום: **טו ותאמר לה המעט קחתך את אישי** כלי המלכות נבנה מהארץ אבא ומוחין דאמא, וזה מה שלא אומרת לרחל. כי רחל כבר קיבלה הארות מאבא עילאה שהם **אור ישר וחסדים**, ולמה המלכות צריכה: **ולקחת גם את דודאי בני** שאת הדודאים הביא ראובן שהוא חסד דנוקבא, והדודאים הם סוד אור חוזר שהוא דין **ותאמר רחל לכן יששב** אותיות י"ש כ"ב – הרומזים אל כללות התורה שהיה בשבטו של יששכר **עמד הלילה** תחת דודאי בנגד רחל מעדיפה את האור החוזר העולה למ"ן אל לאה שמזדווגת עם ישראל: **טז ויבא יעקב** ז"א **מן השדה** מרחל שהיא המלכות **בערב ותצא** גימטרייה מלכות עם הכולל, לרמז שיעקב יצא מהמלכות ועלה לתפארת, שמשם עולה לתבונה, שהיא מלכות דיבנה, שהיא: **לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא פי שכר שכרתיך** נמשכו לרחל כל עשר דרגות הנוקבא העליונה, שהם י' פעמים ב"ן שהם בגימטרייה 520 וגימטריה שכ"ר **בדודאי בני ויששב** אותיות וי"ש כ"ב הרומזים אל הכללות השפע **עפוא בלילה הוא** ייחוד ישראל ולא, שהם ייחוד עליון הנקרא: יסו"ת, שהם: ישראל סבא ותבונה: **יז וישמע** השמיעה זה אור הבינה **אלהים אל לאה** ראשי תיבות אא"ל גימטרייה ל"ב. א"ל לא"ה גימטרייה בי"ה! שמקבלת ל"ב נתיבות חכמה **ותהר** אותיות תורה, הרומז לבן הנולד שמייצג את לומדי התורה! **ותלד ליעקב בן חמישי: יה ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר** נצח דמלכות: **יח ותהר עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב: כ ותאמר לאה וברני אלהים אתי ובר** זב"ד בחילוף אותיות א"ית ב"ש עש"ק **טוב הפעם וזבלני אישי** הרקיע השלישי הוא התפארת והוא נקרא זבול **כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא את שמו זבולן** הוד דמלכות. זבולון מלשון: "בנה בניתי בית זבול לך" – בית זבול הוא בית קיבול לה' הסיפורת חגיגת נ"ה המגיעים עד הוד דמלכות! כאן לאה השלימה את בנינה: **כא ואחר ילדה בת ותקרא את שמה דינה** שהיא מלכות דמלכות שעליה רוכב צמזום א': **כב ויזכר** כוחה של רחל גדול עד שיכול להפוך את מידת הדין למידת הזכר, שהוא מידת הרחמים! **אלהים את רחל וישמע** לרמז שהמלכות עלתה לבינה ששם אור השמיעה, שהוא השפעת אבא ואמא עלאין אל הבינה, שהוא המילוי של שם ע"ב, שהוא בגימטרייה: **אליה** גימטרייה מ"ו הנמשך משם ע"ב אל הבינה שהיא: **אלהים** ומהתעוררות הבינה באה פתיחת הרחם **ויפתח את רחמה** עכשיו הזמן הראוי שרחל תוציא 2 צדיקים: יוסף ובנימין שהם בחינת היסוד, יוסף בחינת היסוד של הזכר, ובנימין בחינת יסוד של הנוקבא, והיות והם סיוע הגוף לכן הגיע זמנם להיוולד בסוף: **כג ותהר ותלד בן** כשיעקב בן 91 שבגימטרייה אמ"ן וגימטרייה הוי"ה אדנ"י, לרמז על ייחוד ז"ן על ידי היסוד! **ותאמר אסף אלהים את חרפתי** היו מחרפין את רחל ואומרים שאינה ראויה להיפקד, אבל הסוד הוא שנמנעה מרחל אחיזת הקליפה, והיא נכנסה לקדושה כשילדה את יוסף שהוא היסוד המקשר את המלכות עם כל הדרגות הקדושות: **כד ותקרא את שמו יוסף** יסוד דמלכות... כל השבטים מנוקבא, חוץ מיוסף שהוא מעולם הזכר! כי כתוב בפסוק הקודם: **ויזכר אלהים את רחל**, וכאן יוסף יסוד דמלכות עד שיוולד בנימין שהוא נקודת ציון, ואז יוסף יעלה למקומו ליסוד דז"א! **לאמר יסף יהיה לי בן אחר** רחל הצדקת ידעה שהיו ראויים לצאת מיעקב י"ב שבטים, ולכן כשילדה את יוסף אמרה שגם הבן האחרון יצא ממנה ולא מאישה אחרת – לכן נקרא יוסף כדי לרמז על התוספת: **כה ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף** כשנשלם בניין ז"ת דנוקבא **ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל מקומי**

וַיֹּאמְרוּ עָמָל וְכִזְבִּי כֹּהֵן מִמִּצְרָיִם שֶׁהִתְחִיל מִמּוֹת יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם, וְגֵאוֹלֵת מִצְרַיִם הִיְתָה תְלוּיָהּ בְּהַסְכַּמַּת פְּרָעָה לְשַׁלּוֹחַ אֶת הָעָם. **כז**

תָּנָה אֶת נְשֵׁי וְאֶת יְלָדֵי יַעֲקֹב יָדַע שֶׁהִקְלִיפָה מִסְרַבֵּת לְשַׁחֲרֵר מִרְשׁוּתָהּ אֶת הַנִּיּוֹצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, וַיַּעֲקֹב לֹא רָצָה לְרִיב עִם לִבְנָהּ וְלֹכַן בִּיקֵשׁ מִמֶּנּוּ שִׁיתֵן אוֹתָם אֵלָיו בְּרִצּוֹן. אֲשֶׁר עֲבַדְתִּי אֶתְךָ בְּהֵן וְאֵלֶיךָ כָּל עֲבֹדָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הִיְתָה לְתַכְלִית הַזֶּה – לְהוֹצִיא אֶת הַנִּיּוֹצוֹת מֵהַקְּלִיפָה כִּי אֵתָּה יָדַעְתָּ אֶת עֲבַדְתִּי אֲשֶׁר עֲבַדְתִּיךָ:

כז וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי לָבָן אִם נָא מְצָאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ נְחַשְׁתִּי הָאֹמְנֹת שֶׁל לִבְנֵי הִיְתָה אֹמְנֹתוֹ שֶׁל הַנַּחֲשׁ הָעֵלְיוֹן שֶׁהֵם הַכֹּשְׁפִים וְהַדִּיבּוֹר שֶׁל הַתְּרַפִּים, שֶׁהַנַּחֲשׁ הָעֵלְיוֹן הִיָּה מְתַלְבֵּשׁ בָּהֶם וּמוֹדִיעַ לְלִבְנֵי מַה שֶׁשָּׁמַע מֵאַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד, בְּסוּד: לְפָתַח חֲטָאת רֶבֶץ. וּמִנִּיחִים לְנַחֵשׁ לְשִׁמוּעַ מַה שֶׁרָאוּ לוֹ וְהַנַּחֲשׁ מִסְפָּר לְמִי שֶׁנִּגְרַר אַחֲרָיו וַיְבָרְכֵנִי יְהוָה בְּגִלְגָּלְךָ רַאשֵׁי תֵיבוֹת וַיִּבְרָא גִמְטְרִיָּה ח"י...כֹּהֵן מוֹדָה לִבְנֵי שֶׁהִשְׁפַּע בְּגַלְלֵי יַעֲקֹב וַיִּסְפָּק! שֶׁהִרִי לִבְנֵי הוּא סוּד הַנַּחֲשׁ, וַיַּעֲקֹב הוּא אָדָם הָרִאשׁוֹן, וַיִּסְפָּק הוּא הַיִּסוּד שֶׁהוּא צְדִיק ח"י עוֹלָמִים! וְשִׁלּוּשְׁתֶּם קְשׁוּרִים בְּחֲטָא עַץ הַדַּעַת!